

ligge for i første Række under Hensyn til alle de overordentlig mange Opgaver, som trænge sig paa og kræve deres Løsning. Jeg skal, hvad dette Spørgsmaal angaar, dog fremhæve, at der siden Grundlovens Givelse i 1849 har fundet en Udvikling Sted, hvorved den langt overvejende Del af det til Lehn, Stamhuse og Fideikommiss'er hørende Hartkorn er gaaet over til fri Ejendom. Jeg skal blot henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa, at naar han syntes at tro, at man uden videre kunde tage et Fideikommis fra en Besidder, hvor han ikke var i Stand til selv at bestyre det, og saa dele Jorden ud til andre, saa er det ærede Medlem der inde paa en fuldstændig Vildfarelse; det vilde stride paa det mest absolutte mod vor Grundlov. Naar en Fideikommissbesidder viser sig ude af Stand til selv at klare sine Ting, bevilges der for saa vidt ikke ham nogen større Begunstigelser, end der vises alle andre. Der er kun den Forskel, at medens den, som ikke har Fideikommis, beskyttes ved at gøres umyndig og faa en Værges beskyttet, ligger Administrationen af en saadan større Ejendom uden for Værgens Omraade; derfor bliver der nedsat en Administrationskommission til at bestyre den paagældende Ejendom, dels fordi det altsaa ligger uden for, hvad der kan paalægges Værgen og dels ogsaa, fordi det ikke er Besidderens Ejendom alene, men ogsaa tilhører den successionsberettigede Slægt. Det er ikke nogen Begunstigelse fra Statens Side, thi det, som Administrationen koster, maa Fideikommissbesidderen selv betale til sidste Hvid og Skilling.

Det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (J. Jensen) berørte forskellige Punkter Justitsministeriet vedrørende, og ankede over forskellige Tilfælde, hvor min Opfattelse af de paagældende Spørgsmaal havde afvejet fra Kommunalbestyrelsens Opfattelse. For det første ankede han over, at jeg havde nægtet at stadfæste en Sundhedsvedtægt for Bogtrykkerierne. Forholdet her er det, at § 33 i den ny Fabriklov sætter Loven af 23. Maj 1873 § 21 ud af Kraft. Det var den sidste Lovbestemmelse, som gav Justitsministeriet Myndighed til at stadfæste Sundhedsvedtægter for Fabrikvirksomheder. Den blev altsaa sat ud af Kraft ved § 33 i Fabrikloven. Nu er det ganske vist saaledes, at den Gang, da Forslaget til en Sundhedsvedtægt for Trykkerierne indkom til Justitsministeriet, var Fabrikloven endnu ikke traadt i Kraft, men jeg finder dog, at det vilde have været ganske utilbørligt,

om Justitsministeriet vilde give sig til at stadfæste ny Sundhedsvedtægter om Fabrikforhold umiddelbart før hele Tilsynet ved Fabrikvæsenet gaar over til en ganske anden Autoritet, til Indenrigsministeriet, til Fabrikdirektøren og Inspektørerne, som Justitsministeriet ikke skulde have noget med at gøre. Jeg finder, det vilde være ganske urigtigt, men selv om man vilde have set bort derfra, var det fuldstændig umuligt at gøre denne Sag færdig i den korte Tid, som det behagede Københavns Kommunalbestyrelse at lene Justitsministeriet til at behandle Sagen i, og det mener jeg at ville fremhæve, naar det ærede Medlem kommer her og bebrejder mig, at jeg ikke har stadfæstet denne Vedtægt. Det var fuldstændig umuligt at gennemgaa og afgøre en saadan ganske ny Sag paa den korte Tid af 18 Dage, som Københavns Kommunalbestyrelse overlod til Justitsministeriet, og hvis virkelig Kommunalbestyrelsen lagde saa stor Vægt paa, at Justitsministeriet skulde afgøre den Sag, stadfæste den Sundhedsvedtægt, kunde den vistnok noget hurtigere været kommen ind til Ministeriet. Den 19. November 1900 sendte Sundhedskommissionen et Udkast til en saadan Sundhedsvedtægt til Magistraten, og den 8. Januar 1901 lod Magistraten den gaa videre til Borgerrepræsentationen, men først den 13. November s. A., altsaa efter 10 Maanedes Forløb, fremkom der en Betænkning fra Borgerrepræsentationens Udvalg, og den 13. December 1901 blev Sagen fra Magistraten sendt ind til Justitsministeriet. Altsaa denne Sag, som man i Københavns Kommunalbestyrelse har været nødt til at anvende 13 Maaneder til at sætte sig ind i og udarbejde, den skulde Justitsministeriet klare paa 18 Dage. Ja, naturligvis, hvis man mener, at Justitsministeren blot skulde sidde som en Nikkedukke og uden Undersøgelse stadfæste, hvad Kommunalbestyrelsen havde vedtaget, er 18 Dage fuldstændig tilstrækkeligt, men naar Sagen virkelig skulde gøres til Genstand for en fornøden Overvejelse og Undersøgelse, var 18 Dage fuldstændig utilstrækkeligt. Saa kunde — mener jeg — Kommunalbestyrelsen meget godt have sørget for, at denne Sag var kommen noget tidligere ind til Ministeriet.

Saa klagede det ærede Medlem endvidere over min Stilling til en Bygnings-sag paa Amager. Forholdet er det, at Loven om Indlemmelsen af Sundbyerne i København er af 3. April 1900. Først den 13. December 1901 indkom Forslag til Tillæg til Bygningsreglementet vedrørende